

Arrest

nr. 210 786 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. TIJINI
Molenstraat 52-54
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TIJINI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 31 oktober 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Nederlandse echtgenote.

1.2. Op 24 april 2018 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.10.2017 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...'

Betrokkene heeft de verwantschap ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Op 31.10.2017 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. [E.M.Y.], geboren op [...] te [...] (Marokko).

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten per volmacht te Marokko op 28.04.2016 met mevrouw [B.I.], geboren op [...] te [...] (Nederland). Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Marokko.

Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de voorgelegde huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.

Niet erkenning van het huwelijk dat werd voltrokken te Marokko op 28 april 2016 tussen dhr. [E.M.Y.] [...], van Marokkaanse nationaliteit en mevr. [B.I.] [...], van Nederlandse nationaliteit.

Overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. wordt een buitenlands authentieke akte in België door alle overheden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR.

A. ONGELDIGHEID NAAR MAROKKAANS RECHT

De grondvereisten worden beheerd door de nationale wet van betrokkenen, in casu dus de Nederlandse en de Marokkaanse wet (art. 47 §1 W.I.P.R.). De vormvereisten van het huwelijk worden krachtens art. 47 §1 W.I.P.R. beheerd door het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk werd afgesloten.

Ook naar Marokkaans recht is het huwelijk niet rechtsgeldig. Het klopt dat Marokkaanse onderdanen per volmacht mogen huwen op voorwaarde dat zij hiervoor toestemming hebben bekomen van de Marokkaanse Familierechter en dat de redenen worden aangegeven die de kandidaat-echtgenoot verhinderen om het huwelijk in persoon af te sluiten (art. 17 Marokkaans Familiewetboek). Partijen die in Marokko wensen te huwen, moeten opgeven waarom ze per volmacht wensen te huwen. De rechter zal dan vervolgens oordelen of deze reden een wettige reden is om per volmacht te huwen. Welnu, uit de volmacht dd. 18.04.2016 opgemaakt te Rotterdam blijkt dat betrokkene wegens professionele redenen niet kon aanwezig zijn op zijn huwelijk. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene illegaal in Nederland verbleef. Het onmogelijk was om legaal tewerkgesteld te zijn. Deze reden kan bezwaarlijk beschouwd worden als een wettige reden naar Marokkaans recht om per volmacht te huwen. Bijgevolg is ook het huwelijk naar Marokkaans recht ongeldig.

Gelet de voorgelegde huwelijksakte naar Marokkaans recht ongeldig is, kan deze om die reden alleen al niet erkend worden in de Belgische rechtsorde. Hierdoor wordt art. 17 van het Marokkaans Familiewetboek miskend.

Betrokkene heeft een frauduleuze volmacht voorgelegd om toch te kunnen huwen in Marokko. Daardoor kan de huwelijksakte niet aanvaard worden. Dit huwelijk is voltrokken op basis van een vals document.

Overeenkomstig dat artikel 18 van het wetboek van internationaal privaatrecht de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht. Overwegende dat betrokkenen zich in Marokko in de echt hebben laten verbinden met als enige objectief niet onderworpen te zijn aan de toepassing van het internationaal privaataangewezen recht, in dit geval het Nederlands recht.

Uit het mailbericht dd. 12.01.2017 van de verbindingssambtenaar blijkt dat betrokkene in Nederland reeds gekend is. In 2011 heeft hij een aanvraag ingediend als au-pair wat negatief werd afgesloten. In 2012 werd er een visumaanvraag ingediend op naam van betrokkene. Deze procedure werd in 2013 negatief afgesloten. Op 18.04.2016 werd er op naam van betrokkene een volmacht opgesteld te Rotterdam aangaande het huwelijk met mvr. [B.I.]. Uit deze volmacht blijkt dat betrokkene woonachtig zou zijn in Nederland. Op 28.04.2016 werd het huwelijk voltrokken in Marokko. Betrokkenen woonden tijdens en voor het afsluiten van het huwelijk (zeker vanaf 18.04.2016-ondertekening volmacht- tot 8.12.2016-inschrijving in RR (mvr. [B.I.]) in Nederland. Gezien een huwelijk per volmacht in Nederland niet erkend wordt, heeft mevrouw [B.I.] (van Nederlandse nationaliteit) zich in België gevestigd en heeft betrokkene hier een aanvraag tot verblijf ingediend. Gelet op wat voorafgaat kunnen we besluiten dat het afsluiten van het huwelijk in Marokko (per volmacht) enkel en alleen met de bedoeling was meneer een permanente verblijfsvergunning te bezorgen in België (om zich daarna terug naar Nederland te begeven) aangezien dit volgens de Nederlandse wetgeving niet mogelijk was.

Uit al deze elementen is het dan ook duidelijk dat dit om een België-route gaat (art. 18IPR).

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit". Betrokkene heeft bijgevolg de openbare orde geschonden (artikel 21 IPR).

Op basis van het voorgaande advies weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het afgesloten huwelijk te erkennen in België (artikel 27 IPR).

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven, (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)").

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, "Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht en schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht (audi et alteram partem)".

Verzoeker betoogt als volgt, na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen:

"In casu is de bestreden beslissing van 24.04.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan

oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante (ACTUELE) gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker zou misleidend te werk zijn gegaan en aldus wordt het huwelijk van verzoeker en zijn partner niet erkend;*
- dat het principe *fraus omnia corrumpit in casu* van toepassing is, schending openbare orde (artikel 21 Wetboek IPR);*

Dat verwerende partij nogal kort door de bocht gaat over het verblijfsdossier van verzoeker

Immers, verzoeker wenst zich herenigd te zien met zijn echtgenote. Dat verzoeker alle gevraagde documenten aan verweerder heeft overgemaakt in het kader van haar procedure gezinshereniging. Dat verzoekster alsdan door verweerder in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie geldig voor 6 maanden. Ondertussen zou verweerder in het bezit van informatie zijn gekomen, waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in het buitenland enkel en alleen gehuwd is en aldus volgens verweerder fraude zou hebben gepleegd om in België een verblijf te kunnen bekomen. Dat verzoeker door verweerder op geen enkel moment werd uitgenodigd om gehoord te worden in zijn dossier alvorens verwerende partij een beslissing zou nemen in haar dossier. Verwerende partij gaat blijkbaar uit van kwade trouw, zonder verzoeker te horen.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

(...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: de weigering van het verblijf) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familielevens (bv, zwangerschap), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder. Blijkbaar gaat verwerende partij uit van kwade trouw.

*De *modus operandi* van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.*

Een dergelijke manier van handelen is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig.

*Bijkomend wenst verzoeker verwerende partij attent te maken op het gebruik van het algemeen rechtsbeginsel "*Fraus Omnia Corrumpit*". Zo stelde de Raad in een arrest van 27/11/2015 (arrest n° 157 179, zaak RvV 175 982/ IX) het volgende inzake het algemeen rechtsbeginsel "*Fraus Omnia Corrumpit*" (stuk 2, p. 7):*

(...)

Hoewel hier het principe in het kader van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet werd getoetst, staan in deze paragrafen de essentie van het principe verwekt. Zo dient in ieder geval het volgende te bestaan (stuk 2, p. 7):

(...)

Het is niet omdat verzoeker met zijn echtgenote als vrij man en vrouw besloten hebben om in het huwelijk in Marokko te treden, dat er dan reeds een bewijs voorhanden is van fraude zoals deze wordt voorgehouden door verwerende partij. "Verwerende partij stelt dat uit de volmacht dd. 18.04.2016 opgemaakt te Rotterdam blijkt dat betrokkene wegens professionele redenen niet aanwezig kon zijn op het huwelijk. Er dient opgemerkt dat betrokkene illegaal in Nederland verbleef. Het onmogelijk was om legaal tewerkgesteld te zijn. Deze reden kan bezwaarlijk beschouwd worden als een wettige reden naar Marokkaans recht om per volmacht te huwen. Bijgevolg is ook het huwelijk naar Marokkaans recht ongeldig." Het is niet omdat in de huwelijksakte staat dat verzoeker arbeider is dat hij effectief werknemer is in de strikte zin van het woord. Hoeveel mensen zijn niet tewerkgesteld in België en Nederland zonder dat er enig spoor van tewerkstelling terug te vinden is. In het geval van verzoeker was hij werkzaam tijdens de periode van de voltrekking van het huwelijk met volmacht. Verzoeker was door het werk weerhouden om in persoon aanwezig te zijn om het huwelijk in Marokko te voltrekken.

Overigens slaagt verwerende partij niet aannemelijk maken van enig misbruik in hoofde van verzoeker, laat staan het bestaan van enige fraude. Het enige dat hier voorhanden is, is dat meneer en mevrouw in het huwelijk in het buitenland gehuwd zijn en hun huwelijk ter erkenning hebben gegeven aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen.

Het behoort tot de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Antwerpen die een administratieve overheid is en die conform artikel 27 Wetboek IPR kan overgaan tot erkenning van buitenlandse authentieke akten (in casu: huwelijksakte). Het loutere feit dat verwerende partij verwijst naar onder andere de passage "omwille van professionele redenen" om vast te stellen dat de procedure worden misbruikt om aldus het adagium "Fraus Omnia Corruptit" van toepassing te verklaren is op zich tekenend voor de handelswijze van verwerende partij, die uitgaat van kwade trouw. Op geen enkel moment werden er valse documenten en of valse informatie meegedeeld. Op geen enkel moment kan kwade trouw in hoofde van verzoeker worden aannemelijk gemaakt. Dit getuigd van een onzorgvuldig handelen van verwerende partij.

De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en een dergelijke maatregel ook niet gepaard gaat met de bestreden beslissing.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. De Raad merkt op dat verzoeker bovendien de motieven die figureren in de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert waardoor hij aantoont dat hij zich erop kan verdedigen. De doelstelling van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt. Een schending hiervan blijkt niet. De inhoudelijke kritiek wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. Voor wat betreft de draagwijdte van voormeld beginsel van behoorlijk bestuur en de overige geschonden geachte bepalingen en beginselen kan worden verwezen naar de theoretische uiteenzetting die verzoeker daarover verschaft in zijn verzoekschrift.

2.5. Artikel 27 WIPR luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.”

Uit deze bepaling blijkt dat elke overheid waaraan een buitenlandse akte wordt voorgelegd in het kader van een aanvraag die is gebaseerd op deze akte, zich dient uit te spreken over de geldigheid ervan. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen *“Het behoort tot de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Antwerpen die een administratieve overheid is en die conform artikel 27 Wetboek IPR kan overgaan tot erkenning van buitenlandse authentieke akten (in casu: huwelijksakte)”*. De ambtenaar van de burgerlijke stand is ook een overheid die zich dient uit te spreken over de geldigheid van een buitenlandse akte indien de overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand wordt gevraagd, doch hij is niet de enige overheid die bevoegd is om zich daarover uit te spreken. Aan de verwerende partij wordt gevraagd een verblijfsrecht te erkennen op grond van een Marokkaanse huwelijksakte en dus is de verwerende partij wel degelijk bevoegd om zich uit te spreken over de geldigheid van deze akte.

2.6. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het beginsel *“audi alteram partem”* heeft dezelfde inhoud (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329). Verzoeker toont niet aan dat mocht hij specifiek zijn gehoord door de verwerende partij, hij dan elementen zou hebben meegedeeld die tot een andersluidende beslissing zouden hebben geleid. Verzoeker maakt immers gewag van bijkomende stukken die hij zou hebben overgemaakt *“(bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven (bv. zwangerschap), etc.)”* maar de Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit op welke wijze deze stukken de verwerende partij ertoe zouden hebben aangezet om zich te onthouden van het treffen van de bestreden beslissing, gelet op de motieven die hierin figuren.

2.7. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ingaat op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat de huwelijksakte niet geldig is naar Marokkaans recht, dat verzoeker een valse volmacht heeft voorgelegd en de openbare orde heeft geschonden omdat hij fraude heeft gepleegd (toepassing artikel 21 WIPR), maar niet ingaat op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij aan wetsontduiking doet (artikel 18 WIPR), waarbij wordt gepreciseerd dat het om een België-route gaat omdat een huwelijk per volmacht niet erkend wordt in Nederland. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing die steunt op een weigering tot erkenning van de huwelijksakte te schragen. De bestreden beslissing kan dan ook niet aan het wankelen worden gebracht door de kritiek die verzoeker uit op de andere motieven en de Raad gaat er dan ook niet op in.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.8. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat: (...)

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn echtgenote en intussen ook hun gemeenschappelijk kind, [E.M.M.] geboren op [...].

Dat verzoeker een duurzame en hechte relatie heeft met zijn echtgenote. Immers, alle gegevens bevinden zich in het administratief dossier. Tevens zijn zij op 07.03.2018 vader en moeder geworden met de geboorte van hun zoon [E.M.M.]. (stuk 3)

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker . Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en zijn echtgenote. Inmiddels zij op 07.03.2018 vader en moeder geworden met de geboorte van hun zoon [E.M.M.]. (stuk 3)

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.9. Verzoekers situatie betreft geen situatie van voortgezet verblijf en dus is zijn uiteenzetting over artikel 8, tweede lid van het EVRM en een inmenging in zijn gezinsleven niet dienstig.

2.10. De bestreden beslissing vormt zoals gezegd geen verwijderingsmaatregel en een dergelijke maatregel gaat er ook niet mee gepaard. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing is en hij verwijst naar zijn hechte relatie met zijn echtgenote en naar hun gezamenlijk kind, maar hij laat na uiteen te zetten waarom, ondanks het feit dat er geen sprake is van een verwijderingsmaatregel, de bestreden beslissing toch disproportioneel en kennelijk onredelijk is “in de geest van artikel 8 EVRM”. Verzoeker verwijst voorts nog naar het eerste middel, maar te dezen volstaat het te verwijzen naar de bespreking ervan. Verzoeker verwacht verder een ernstige afweging van zijn persoonlijke belangen en verduidelijkt dat hij immers heeft aangetoond een gezinscel te vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar de Raad ziet niet in en verzoeker verduidelijkt ook niet waarom de verwerende partij een dergelijke afweging dient te maken als de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Voorts wijst de Raad er nog op – zoals ter terechtzitting ook reeds werd meegedeeld – dat uit het wachtregister blijkt dat verzoeker een nieuwe vestigingsaanvraag heeft ingediend in functie van een Nederlands minderjarig kind. Verzoeker kan in het geval dat deze aanvraag leidt tot een beslissing tot weigering van verblijf en tot het treffen van een verwijderingsmaatregel, zijn grieven in het licht van artikel 8 van het EVRM dan aanklaarten in een beroep bij de Raad.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA